

Klager

Psykolog

NORSK
PSYKOLOG
FORENING

Oslo, 28.01.2020
FER-sak: 34/19K

FAGETISK KLAGESAK - KONKLUSJON

Klager:

Innklaget psykolog:

Norsk psykologforening (NPF), Fagetisk råd (FER) mottok klagen 11.06.19 og sluttbehandlet klagen i sitt møte 27.01.20.

Vedlagt klagen er følgende dokumenter: Fullstendig sakkyndig rapport samt uttalelser fra komparenter.

BAKGRUNN FOR KLAGEN:

Klagen dreier seg om psykologens rapport og opptreden i forbindelse med hans oppdrag som sakkyndig i sak om bosted og samvær for tingretten. Saken gjelder barn født i 2016, og klager er part i saken (mor).

Saken ble behandlet av rådets faste medlemmer.

Vedtak: *5.1.1.2 Brudd på de fagetiske prinsippene er ikke godtgjort.*

Begrunnelsen for FERs vedtak er beskrevet nedenfor.

Den fagetiske klageprosessen har som sitt viktigste formål å bidra til at den innklagede psykologen kan foreta en fagetisk refleksjon over de punktene som FER påpeker i psykologens arbeid og eventuelt endre sin praksis slik at denne er i overensstemmelse med EPNP. Det er ønskelig at denne prosessen kan vise at klager er respektert.

SAKSGANG:

- 11.06.19 FER mottok brev fra klager med klage på Psykologforeningens medlem.
- 30.09.19 FER vurderte henvendelsen i møte og vedtok å utrede saken som en fagetisk klagesak.
- 01.10.19 Psykologen ble tilskrevet med anmodning om innen fire uker å redegjøre for klagen under henvisning til spesielle punkter i «Ethiske prinsipper for nordiske psykologer» (EPNP).
- 08.10.19 FER mottok redegjørelse fra psykologen.

08.10.19 Redegjørelsen ble sent til klager med anmodning om innen to uker å kommentere redegjørelsen.
27.01.20 FER sluttbehandlet saken.

OPPSUMMERING AV TILSENDT DOKUMENTASJON

i) Klagers brev til FER

Ifølge klager tok far i saken ut stevning etter at klager (mor), pga. mistanke om seksuelle overgrep, holdt igjen og etter hvert stanset samværene helt. Forut for at hun stoppet samværene, hadde klager rådført seg med en rekke instanser (legevakt, barnevernvakt, politi, incestsenter og alarmtelefon). Etter rettsmøte i januar 2019 ble det opprettet tilsyn under samvær.

Generelt mener klager at psykologen, for en stor del har fremmet sine egne, private oppfatninger, uten at dette ble faglig underbygget hverken av teori eller forskning.

Klager mener at psykologen, i sin rapport, ensidig har lagt til grunn at mistanken om seksuelle overgrep skyldes ubearbejdede opplevelser av seksuell karakter hos klager, og hun mener at psykologen unngår å problematisere mistanken mot far. I rettsaken uttalte psykologen at han ikke trodde at det hadde skjedd noen seksuelle overgrep, og klager stiller spørsmål om grunnlaget for en slik vurdering. Psykologen ga også uttrykk for en oppfatning om at seksuelle overgrep av denne typen skjedde svært sjelden, noe klager mener går imot oppfatningen til personer og instanser som jevnlig arbeider med seksuelle overgrep.

Klager reagerer på oppfatninger som psykologen ga uttrykk for i rapporten og retten, bl.a. av hans oppfatning av at klager fortsatt sporadisk ammet barnet. Ifølge klager, uttalte han at denne «trøsteamningen» kunne være skadelig for barnet og burde avvikles. Slik klager oppfattet det, kunne hun gjennom å amme barnet gjøre det mindre tilgjengelig for trøst fra andre. I denne sammenhengen skal han ha uttalt at han hadde hele psykologstanden i ryggen for sine synspunkter.

Under hovedforhandlingen skal psykologen, i sitt vitneprov, ha beskyldt klagers behandler ved DPS for å lyve etter at hun hadde forlatt rettsalen, og klager reagerer også på hans opptreden overfor, og vurdering av, enkelte komponenter i saken.

Klager opplever at psykologen, slik han har opptrådt og uttrykt seg, har misbrukt hennes tillit, ikke har vist henne tilstrekkelig respekt, og at hans måte å arbeide på utgjør en fare for datteren.

FER har oppsummert klagen i følgende punkter:

1. Manglende faglig behandling av, og fokus på, sentrale utredningstema i saken. Psykologen har, etter klagers oppfatning, hatt private, overraskende og forutinntatte meninger om sentrale vurderingstema, og dermed unnlatt å gi disse en faglig nyansert behandling i sin rapport. Bl.a. gjelder dette spørsmålet om mulige seksuelle overgrep, samt hans holdning til amming av barn. Mht. forklaringen av seksuelle overgrep synes han i tillegg å bygge på, det klager hevder er, uriktige påstander fra far. Han har derfor, etter klagers oppfatning, ikke tatt sitt faglige og profesjonelle ansvar på alvor. Psykologen skal ha fremført sine synspunkter på en «bombastisk» og forutinntatt måte, noe klager opplevde som respektløst og krenkende. Klager mener at utredningen

i stor grad dreide seg om hennes omsorgssituasjon og ikke mistanken om seksuelle overgrep.

2. Mangel på kompetanse. Psykologen har, i utgangspunktet, ikke hatt god nok kompetanse på området som skulle utredes, og han har, slik klager ser det, vist liten varsomhet når det gjelder anvendelse av metoder, hjelpemidler og teknikker. Klager mener at han ikke har tatt sitt profesjonelle og vitenskapelige ansvar på alvor, og opplever han ikke som en god representant for sin yrkesgruppe.
3. Vurdering, innhenting og behandling av komparentopplysninger. Klager er kritisk til hvem og på hvilket grunnlag han valgte ut komparenter. Hun er også kritisk til hvordan han behandlet disse opplysningene. Klager mener psykologen i liten grad har respektert kunnskap og erfaring fra andre. Hun stiller spørsmål om hvorfor personer med god kjennskap til saken (barnets tante) ble dårlig behandlet i intervjusituasjonen eller ikke intervjuet (mormor), mens det ble lagt vekt på uttalelser fra personer med perifer kjennskap til saken (farfars kusine).
4. Uklar rapport. Ifølge klager inneholder rapporten flere faktafeil. Utstrakt bruk av kursiv i hermetegn (ut over sitater), gjør rapporten vanskelig tilgjengelig.

ii) Relevante punkter i «Ethiske prinsipper for nordiske psykologer» (EPNP)

FER vurderte henvendelsen fra klager i møte 30.09.19. FER har valgt å åpne for kontradiksjon på samtlige punkter, men med en innskrenkning. FER har ingen mulighet til å undersøke faktiske påstander og regner med at partene har hatt anledning til å ta dette opp og korrigert innen rammene av rettsprosessen. FER vedtok å utrede saken som en fagetisk klagesak med henvisning til følgende punkter i EPNP:

II.1 Respekt for personens rettigheter og verdighet

Psykologen viser respekt for og arbeider for å fremme utviklingen av hvert menneskes rettigheter, verdighet og integritet. Han/hun respekterer individets rett til privatliv, konfidensialitet, selvbestemmelse og autonomi, i samsvar med psykologens øvrige profesjonelle forpliktelser og med loven.

Respekt

Psykologen viser respekt for individets grunnleggende rettigheter, verdighet og integritet, og tilstreber å unngå at hans/hennes kunnskap anvendes på en måte som krenker, utnytter eller undertrykker individer.

Psykologen er oppmerksom på og respekterer den kunnskap, innsikt, erfaring og ekspertise som klienter, relevante tredje parter og allmennheten har og respekterer kollegers og andre yrkesgruppers særlige kompetanse, forpliktelser og ansvar.

Psykologen er oppmerksom på individuelle, rollemessige og kulturelle ulikheter basert på funksjonsnivå, kjønn, seksuell orientering, etnisk og nasjonal opprinnelse og tilhørighet, alder, religion, språk og sosioøkonomisk status, og på de begrensningene som ligger i egne kulturelle, klassemessige og kjønnsmessige forutsetninger.

Konfidensialitet og taushetsplikt

Psykologen respekterer individets rett til konfidensialitet gjennom å iaktta taushet om det som han/hun får rede på om klienter og andre under utøvelsen av yrket. Unntak fra taushetsplikten gjøres dersom det foreligger åpenbar fare for klienten eller andre. Psykologen kan også i henhold til loven være forpliktet til å gi fra seg opplysninger, og informerer derfor klienten om de begrensningene i taushetsplikten som følger av loven

Informert samtykke og valgfrihet

Psykologen gjør informert samtykke mulig gjennom å informere klienten om planlagte tiltak, og drøfter kontinuerlig sine handlinger og de sannsynlige følgene av disse, slik at klienten har et grunnlag for å velge om han/hun vil delta eller ikke.

Hvis en klient er mindreårig eller underlagt verge/formynder, innhentes informert samtykke under tilbørlig hensyntagen til de berørte personers selvstendighet.

Selvbestemmelse

Psykologen sørger for å ivareta maksimal autonomi og selvbestemmelse for klienten, inkludert retten til å gå inn i og til å avslutte den profesjonelle relasjonen. I arbeid med barn, personer underlagt lovhjemlet tvang eller i pressede akutte situasjoner kan, under hensyntagen til gjeldende lovgivning, frivillighetsprinsippet fravikes, men en samarbeidsrelasjon tilstrebes også her.

Under dette punktet ba FER psykologen om å redegjøre for, og reflektere over, måten han hadde møtt opplysninger og synpunkter fra klager på. I tillegg hvordan opplysninger og vurderinger fra andre fagpersoner hadde blitt behandlet. FER ba ham også om å kommentere klagers opplevelse av sin personlige stil i kommunikasjonen med henne.

II.2 Kompetanse

Psykologen bestreber seg på å utvikle og opprettholde høy faglig kompetanse i sitt arbeide. Psykologen tilstreber bevissthet om sine faglige og menneskelige sterke og svake sider, slik at han/hun realistisk kan vurdere med hvilken kompetanse han/hun kan påta seg oppgaver. Psykologen påtar seg kun de oppgaver, tilbyr kun de tjenester og bruker kun de metoder han/hun er kvalifisert til gjennom utdanning, trening og erfaring.

Etisk bevissthet

En forutsetning for en høy faglig kompetanse er at psykologen er oppmerksom på de fagetiske prinsippene, og integrerer etiske vurderinger i sin profesjonelle praksis.

Kompetanse og kompetanseutvikling

Psykologen arbeider i overensstemmelse med vitenskapelige prinsipper og underbygget erfaring og ivaretar en kontinuerlig profesjonell utvikling. Psykologen skaffer seg kunnskap om den vitenskapelige og yrkesmessige utviklingen innenfor sitt arbeidsområde.

Kompetansebegrensninger

Psykologen praktiserer innenfor de grensene for sin kompetanse som følger av utdanning, trening, erfaring og personlig styrke og begrensning, og søker profesjonell hjelp og støtte i vanskelige situasjoner.

Metodebegrensninger

Psykologen er oppmerksom på de begrensningene som ligger i metoder og framgangsmåter og de begrensningene som ut fra dette må legges på de konklusjonene som kan trekkes.

Psykologen viser spesiell varsomhet når han/hun anvender metoder, hjelpemidler og teknikker som ennå befinner seg på utprøvningsstadiet og som ikke tilfredsstiller vanlige metodekrav, eller som psykologen ennå ikke behersker fullt ut.

Begrensninger i rammebetingelsene

Psykologen er oppmerksom på hvordan samfunnsmessige og arbeidsmessige betingelser kan fremme eller hemme hensiktsmessig bruk av hans/hennes kompetanse og metoder.

FER ba psykologen her om å redegjøre for, og reflektere over, de metodevalg han gjorde i forhold til sentrale vurderingstema i saken, samt om han vurderte at eventuelle metodebegrensninger hadde hatt innflytelse på de konklusjonene som ble gjort. FER ba også om at han reflekterte over klagers opplevelse av at rapporten var skrevet på en måte som gjør den uklar og lett å misforstå.

II.3 Ansvar

Psykologen er oppmerksom på det profesjonelle og vitenskapelige ansvaret han/hun har overfor sine klienter og overfor den organisasjon og det samfunn som han/hun lever og arbeider i.

Psykologen unngår å gjøre skade og er ansvarlig for sine handlinger. Han/hun forsikrer seg så langt det er mulig om at hans/hennes tjenester ikke misbrukes.

Unngåelse av misbruk/skade

Psykologen tilstreber å unngå at psykologisk kunnskap eller praksis blir misbrukt, og tar ansvar for at skade som er uunngåelig og som kan forutses blir gjort så liten som mulig. Psykologen deltar ikke i aktivitet som sikter mot at man med fysiske eller psykiske tvangsmidler (indoktrinering, «hjernevask», tortur) - eller med trussel om slike tvangsmidler:

- Tvinger noen til å gi opplysninger eller innrømmelser
- Presser noen til å avsløre, fornekte eller endre eget eller andres livssyn, politiske, religiøse eller etiske overbevisninger og forsøker aktivt å hindre at psykologisk kunnskap blir anvendt i slike aktiviteter.

Håndtering av etiske dilemmaer

Psykologen erkjenner at fagetiske dilemmaer forekommer, og at det er psykologens ansvar å klargjøre slike dilemmaer og rådføre seg med kolleger og/eller den nasjonale foreningen og å informere relevante andre om de kravene som de etiske prinsippene stiller.

Kontinuitet i tjenester

Hvis psykologen har påtatt seg det profesjonelle ansvaret for et tiltak og påbegynt dette, treffer han/hun såvidt mulig en tilfredsstillende avtale med klienten om tiltakets avslutning eller viderehenviser til annen kompetent person før ansvaret oppgis.

Psykologen erkjenner det ansvaret han/hun har for relasjonen til en klient etter at det profesjonelle oppdraget formelt er avsluttet.

Utvidet ansvar

Psykologen tar ansvar for den vitenskapelige og profesjonelle virksomheten, inkludert den etiske standarden, til sine ansatte, assistenter, veiledningskandidater og studenter.

En psykolog som lærer bort psykologiske arbeidsmetoder har ansvar for at også metodens styrker og svakheter samt mulige etiske implikasjoner blir viet oppmerksomhet i undervisningen.

Under dette punktet ba FER psykologen kommentere klagers opplevelse av at han hadde opptrådt partisk og lagt motpartens forklaring til grunn for sine konklusjoner. Det ble her også vist til punktet om Integritet.

II. 4 Integritet

Psykologen søker å fremme integritet innen forskning, undervisning og anvendt psykologi. Dette innebærer at psykologen opptrer ærlig, upartisk og respektfullt overfor relevante involverte parter. Han/hun forsøker å synliggjøre og klargjøre sin egen rolle i de ulike sammenhengene der han/hun arbeider.

Redelighet og tydelighet

Psykologen gir adekvate opplysninger om sine kvalifikasjoner, utdanning, erfaring, kompetanse og faglige tilknytning, og benytter bare de yrkesbetegnelser som utdanning, autorisasjon og stilling gir rett til.

Når psykologen uttaler seg i egenskap av psykolog, tilstrebes saklighet og nøyaktighet. Psykologen informerer om psykologisk yrkesutøvelse på en slik måte at misoppfatningen eller skade for fag eller yrke unngås.

Psykologen informerer på forhånd om de økonomiske vilkårene og vurderer nøye de følger det kan få for den profesjonelle relasjonen dersom han/hun mottar gaver eller andre tjenester fra klienten.

Rollekonflikter og utnyttning

Psykologen tilstreber bevissthet om sine egne behov, holdninger og vurderinger og om sin rolle i relasjonen. Han/hun misbruker ikke sin makt og stilling gjennom å utnytte klientens avhengighet og tillit. Psykologen unngår utenomprofesjonelle relasjoner til en klient, som kan redusere den profesjonelle distanse og føre til interessekonflikter eller utnyttelse.

Psykologen er oppmerksom på hvordan intimitet og seksualitet direkte og indirekte kan påvirke relasjonen mellom psykolog og klient. Psykologen unngår privatisering og seksualisering av klientrelasjoner. Seksuell omgang mellom psykolog og klient skal ikke forekomme.

iii) Psykologens redegjørelse.

Psykologen skriver at undersøkelsen er gjennomført, og rapporten skrevet, i tråd med retningslinjer og veiledere for sakkyndige rapporter, utgitt av Barne- og

Familiedepartementet. Ifølge psykologen er de psykologfaglige spørsmål som fremgår av mandatets punkter, og sakens tvistetema- samvær mellom barnet og far – forsvarlig fagmessig belyst. Han skriver at han tar til etterretning at klager har oppfattet ham til å ha «private, overraskende og forutinntatte meninger om sentrale vurderingstema». Han viser til at det ved innledning til hans forklaring ble gitt mulighet til å reise inhabilitet ved hans person og hans arbeid, også fra klagers side, uten at dette skjedde. Han skriver at han derfor stiller seg svakt undrende til at dette blir gjort nå, men at han antar at dette henger sammen med sakens utfall. Klager nevner at klagers prosessfullmektig i sitt siste prosesskriv til retten gjorde gjeldende at man også opplevde Barneverntjenesten som «partisk» fordi man der ikke hadde funnet noe å utsette på samspillet mellom barnet og far. Når det gjelder spørsmålet om «nyansert behandling ... av spørsmålet om mulige seksuelle overgrep samt hans holdning til amming av barn fremført sine synspunkter på en bombastisk og forutinntatt måte osv», så skriver psykologen at han tar klagers opplevelse av dette til etterretning. Ifølge psykologen har han flere steder i rapporten gjort det klart at spørsmålet om «mulige seksuelle overgrep» lå utenfor hans utredning å etterforske nærmere. Han skriver at dette også ble utdypet i hans muntlige forklaring. Ifølge psykologen, slik han hadde forstått det, var dette spørsmålet ferdig etterforsket, og saken henlagt av politiet kort tid før hovedforhandlingstidspunktet.

Psykologen opplyser om at spørsmålet om amming også ble drøftet i rapporten og i hans muntlige forklaring for retten. Ifølge psykologen ble det fra klagers prosessfullmektig under hovedforhandlingen anført at WHO skal operere med føringer som går på at amming på verdensbasis var vanlig for barn på dette alderstrinnet. Han skriver at han ikke hadde satt seg inn i dette materialet fra WHO, men at han tar for gitt at det her ble siktet til den ernæringsmessige betydningen av amming for eksempel i kultur hvor ernæring ellers ville være utilstrekkelig for et barn i småbarnsalder. Ifølge psykologen var barnet i denne saken ikke i noe ernæringsmessig utsatt situasjon og spiste alle familiens og barnehagens måltider. Han hevder at ammingen som er beskrevet i rapporten og sett i utredningsfasen ikke hadde noe med ernæringsbehov å gjøre, men ble brukt som affektregulering. Han skriver at denne forskjellen er selve poenget. Ifølge psykologen tilsier forskning og klinikk på utviklingspsykologi for det aktuelle alderstrinnet at affektregulering bør gjøres på andre måter enn ved amming ved leggetid og om natten. Han viser til at dette også har vært kommentert av andre aktører i tiltaksapparatet rundt barnet.

Når det gjelder klagers oppfatning av at utredningen «i stor grad dreide seg om hennes omsorgssituasjon», skriver psykologen at han har forståelse for dette synspunktet. Ifølge psykologen tok han dette opp med retten før han startet sitt arbeid fordi tvistes spørsmålet i saken dreide seg om samvær med barnet-far og for så vidt ingenting annet. Psykologen hevder at han da fikk vite at dette undersøkelsesomfanget var ønsket av retten og partene. Vedrørende at klager ikke opplever psykologen som «en god representant for sin yrkesgruppe», skriver psykologen at det ligger i sakens natur at utredninger og vurderinger foretatt av en sakkyndig i en rettssak med høy følelsesmessig temperatur, kan falle parter tungt for brystet. Psykologen formidler at han tror at klagers opplevelse i noen grad må tilskrives det uomgjengelige, men for klager, kanskje overraskende, faktum at møtet med psykologer i forbindelse med en sakkyndig undersøkelse av foreldreferdigheter, og i behandlingsapparatet, kan være nokså forskjellige. Han skriver at han for øvrig opplevde at han og klager hadde en god tone under møtene i undersøkelsesfasen.

Vedrørende valg av komparanter, skriver psykologen at han valgte – som beskrevet i rapporten – å ha kontakt med samtlige som hadde sett barnet og far i samhandling. Hva partene hadde fortalt til tredjepersoner om samværsrelevante ting, var, ifølge psykologen, slik sett mindre viktig i hans undersøkelse ettersom partene kunne fortelle ham dette selv. Han

hevder at dette temaet allikevel ble berørt i mange komparentsamtaler. Psykologen skriver at han mener at han på denne måten fikk sakens tvistetema så godt belyst som det var mulig, psykologfaglig sett. Dette valget kan, ifølge psykologen, selvfølgelig diskuteres, men det ble ikke brakt opp som kontroversielt under hovedforhandlingen og heller ikke i perioden mellom klagers mottak av hans rapport og selve hovedforhandlingen.

Psykologen skriver at han er usikker på hva klager mener med at «personer med kjennskap til saken (barnets tante) ble dårlig behandlet i intervjusituasjonen eller ikke intervjuet (mormor) mens det ble lagt vekt på uttalelser fra personer med perifer kjennskap til saken (farfars kusine)». Ifølge psykologen hadde farfars kusine, i motsetning til de to som klager ellers nevner, observasjoner av samværet mellom barnet og far. Han skriver at barnets tante forklarte seg om andre ting under sin vitneforklaring og at han hadde egen komparentsamtale med mormor i klagers hjem.

Vedrørende klagepunkt 4, så skriver psykologen at han tar klagers innvendinger på dette punktet til etterretning. Han viser for øvrig til at klagers prosessfullmektig fikk rapporten i hende 3 uker før hovedforhandlingen. Videre, at vedkommende ikke hadde noen anførsler om uklarheter i sin utspørring av ham under hovedforhandlingen.

iv) Klagers kommentarer på psykologens redegjørelse.

FER har ikke mottatt svar på psykologens redegjørelse og det er derfor heller ikke innhentet sluttkommentar fra psykologen.

FERS VURDERING OG KONKLUSJON

FER har forståelse for at saker om foreldreomsorg er belastende for partene, og at i slike saker vil faglige vurderinger/uttalelser kunne oppleves som krenkende, dette uten at det nødvendigvis foreligger brudd på EPNP. FER verken skal eller kan gjennomgå utredninger med tanke på å vurdere faglig holdbarhet, eller beslutte hvorvidt en rapport skal kjennes ugyldig eller ikke. FER sitt mandat er å bidra til en vurdering av hvorvidt aktuell psykolog har gjennomført et arbeid som tilfredsstillende kravene i EPNP.

FER har lest gjennom den sakkyndige rapporten. Det fremkommer av mandatet at psykologen blant annet skulle beskrive og vurdere begge foreldrenes omsorgs- og samværsevne. Klager gir uttrykk for forståelse for at klager har opplevd at utredningen «i stor grad dreide seg om hennes omsorgssituasjon», men begrunner dette med at undersøkelsesomfanget var ønsket av retten og partene.

Vedrørende sin behandling av spørsmålet om mulige seksuelle overgrep, presiserer psykologen at dette var utenfor hans utredning å etterforske nærmere. I rapporten skriver han at han ikke kan si noe nærmere om dette «enn det som er statistisk/epidemiologisk kunnskap for de fleste». Psykologen gir deretter en beskrivelse av hva som kreves for å begå overgrep mot egne barn og skriver deretter «... i løpet av snart x års erfaring med ‘abnormalpsykologi’ , har jeg aldri opplevd et slikt tilfelle, og kjenner heller ikke til noen andre som har opplevd det». FER stiller spørsmål ved denne uttalelsen og det å inkludere den i rapporten når dette ikke er spesifisert som en del av mandatet og det heller ikke tydelig danner grunnlag for psykologens senere vurderinger i saken. Det fremstår etter FERs vurdering som uheldig at psykologens uttalelse fremstår som hovedsakelig basert på egne erfaringer og ikke nødvendigvis er i overenstemmelse med det som oppfattes å være den vitenskapelige og yrkesmessige utviklingen på dette feltet, jf. EPNPs prinsipp «Kompetanse». Imidlertid vurderer ikke FER at psykologens uttalelse er et klart brudd på EPNP.

Psykologen redegjør for de vurderingene han har gjort om amming av aktuelt barn. FER kan ikke se at det fremkommer informasjon som gir grunnlag for å vurdere at hans vurderinger bryter med EPNP. At psykologen, ifølge klager, fremførte sine synspunkter på «en bombastisk og forutinntatt måte», skriver psykologen at han tar til etterretning. En person sin oppfatning vil alltid være gjenstand for subjektiv oppfatning. FER kan ikke, basert på gitte opplysninger, ta stilling til om psykologen har opptrådt på en måte som er brudd på EPNP. FER påpeker også at partene skal være gitt likeverdige muligheter til å belyse sin versjon i retten.

Vedrørende valg av komparenter, så grunngis dette av psykologen både i rapporten og i hans redegjørelse. Det er også opp til sakkyndige selv å velge hvilke informanter han/hun vil bruke. FER kan ikke se at det her foreligger brudd på EPNP.

FER valgte å ikke åpne for kontradiksjon på punktet som omhandlet faktafeil med henvisning til at FER ikke har mulighet til å undersøke faktiske påstander og at partene skal ha blitt gitt hatt anledning til å ta dette opp og korrigert innen rammene av rettsprosessen. Uenighet om faktainformasjon i et sakkyndig oppdrag vurderes heller ikke som brudd på EPNP med mindre rapportens form og absolutthet vil kunne forlede beslutningsorganet til å overse muligheten for annen relevant informasjon i saken. Psykologen skriver imidlertid at han tar klagers innvendinger på dette punktet til etterretning.

På bakgrunn av den fremlagte dokumentasjonen finner FER at det ikke foreligger brudd på EPNP.

Vedtak: 5.1.1.2 Brudd på de fagetiske prinsippene er ikke godtgjort.

Vedtaket fattet av Fagetisk råd kan ankes til Psykologforeningens Ankeutvalg for fagetiske klagesaker. Jmfør punkt 4.2.4 som kommer inn under saksgang og saksbehandling, påligger det den ankende part å begrunne hvilke(t) punkt(er) i Fagetisk råds konklusjon det ankes på. Anken sendes Norsk psykologforening sammen med Fagetisk råd sin konklusjon og øvrige dokumenter i saken. En anke må være fremmet innen 3 måneder etter at fagetisk råd sin konklusjon er avgitt.

Med hilsen
Fagetisk råd
Norsk psykologforening
Maria Løvvik Norheim, leder

for leder, Ingvild Aubert, sekretær FER

Kopi: Sentralstyret i Psykologforeningen, v/president Håkon Kongsrud Skard